

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဒဂုန်ခင်ခင်လေး

ဖေ့သည်းချာ
မေ့သည်းချာ

စတုတ္ထအကြိမ်

ဖေ့သည်းချာ အခန်း ၁

ရီလေးသည် ဈေးချိုတော်သို့ အလိုရှိသော ပစ္စည်းကလေးများ ဝယ်ခြမ်းရန် မင်္ဂလာဈေးထိပ်ရှိ ဓာတ် ရထားဆိပ်မှ စောင့်ကာ အဆင် သင့်ရောက်လာသော ဓာတ်ရထားပေါ်မှ တက်ပြီး နီးရာခုံတန်းတစ်ခုတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ထိုခဏမှာ ပင် ဓာတ်ရထားလက်မှတ်ရောင်း သူသည် အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ရီလေးသည် အကြွေလည်း မပါသဖြင့် ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ကာ "ဈေးချိုနာရီစင်ထောင့်ကို" ဟု ပြော လိုက်၏။ လက်မှတ်ရောင်းသူသည် ငါးကျပ်တန်ကို မအမ်းနိုင်ကြောင်းပြောပြီး ဓာတ်ရထားမထွက်မီ ပြန်ဆင်းလိုက ဆင်းနိုင်ရန် ငွေစက္ကူကို လက်ကမ်း၍ ပေးသောကြောင့် ရီလေးသည် ထိုင်ရာမှ ထတော့မည်အပြုတွင် ခုံချင်းယှဉ်လျက်ရှိသောနေရာမှ လူတစ်ယောက် သည် လက်မှတ်ရောင်းသူကို လက်မှတ်ခစိုက်ပေးပြီး ငွေစက္ကူ ကို သူ၏ နာရီအိတ်ထဲသို့ ခပ်တည်တည်ပင် ယူ၍ ထည့်ထား လိုက်လေ၏။ ရီလေးသည် ထိုသူကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်ရာမှ ထိုသူ၏ ပြုမူပုံကို မြင်ရသောအခါသာ၍ အံ့အားသင့်သွားပြန်၏။

ရွှေလက်ပတ်နာရီ၊ ပိုးညွန့်တိုက်ပုံ၊ ဘန်ကောက်လုံချည် မီးခိုးရောင် နှင့် ပြောင်လက်သော ပေတင် ရှူး၊ ဖိနပ်ကို စီးထားသော အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် အထက်တန်းစား ပညာတတ်လူပျိုချောတစ်ယောက် ဖြ

စံနေပြန်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ တစ်ပဲခြောက်ပြားမျှဖြစ်သော ဓာတ်ရထား လက်မှတ်ခကို ခရီးသည် ခြင်း ယဉ်ကျေးမှုအဖြစ်နှင့် ကူညီထားသည့် ကျေးဇူးကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မိမိ၏ ငါးကျပ်တန်ငွေစက္ကူကို သူ၏ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ပြန်၍ လည်း မအမ်းနှင့် ခပ်တည်တည်ကြီး လုပ်နေသည့် အတွက် မိမိကပြောဆို၍ တောင်းယူရမည်လည်း ရိုင်းရာကျနေမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ရီလေး၏ စိတ်၌ ကား ထိုသူငယ်၏ မခိုးမခန့် ပြုမှုနေမှုအတွက် မခံချင်လျက်ရှိနေသဖြင့် ထိုသူငယ်၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်မိသောအခါ ရီလေးမှာ သာ၍ အံ့အားသင့်သွားမိပြန်တော့၏။

ထိုလူငယ်ပျိုကား အခြားမဟုတ်၊ ရီလေး နေရှင်နယ်ကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး၍ ကျောင်းထွက် သည့် နှစ်က ကျောင်းက သူငယ်ချင်း မ ကလေးများ နှင့် ဝါဆိုပန်းခူးထွက်စဉ်၊ ရန်ကင်းတောင်တောစဉ် နှစ်ဦး နှစ်ဝ ဘုကျခဲ့ဖူးသော မန္တလေးဥပစာ ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ရုတ်တရက် သတိရ လာလေ ၏။

ရီလေးတို့ အသိုက်မှ မိန်းမပျိုများ သည် မိုးစိမ့်စိမ့်တွင် ကျောက်ပန်းများကို တောင်ဆင်ခြေလျှော့ရှိ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကြီးများ အကြားတွင် သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့် တင့်တ့် ခူးယူနေကြခိုက် အထက်ဆီမှ ဝါဆို ပန်းခူးလာကြသော ကျောင်းသားတစ်သိုက်၏ ဖိုသံပေးသီချင်းနှင့် တကွ ဆူကြ၊ ပူကြ၊ မြူးကြ၊ ခုန်ကြသံ များကို ကြားရပြီးနောက် ကျောင်းသား အချင်းချင်း နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကာ တွန်းလား၊ ထိုးလား လုပ်ကြရင်း မှ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်သုံးယောက်မှာ မိုးရေနှုတ်လျက် ရေညှိများ တက်နေသည့် ကျောက်တုံးများ ပေါ်မှ အားလွန်ခြေချော်ကာ ဆင်ခြေလျှော့အတိုင်း မဟန်နိုင်အောင် ဖင်တရွတ်တိုက်၍ လျှောကျလာလျက် ရုတ်တရက် လူချင်းတိုက်ကာ လဲကျပြန်

၏။ လျှော့ကျလာသော ယောက်ျားပျို နှစ်ယောက်သုံးယောက်နှင့် ကျောက်ပန်းခူးနုတ်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ထိခိုက်မိကြရာတွင် ရီလေးနှင့် ထွေးလားလုံးလား ဖြစ်နေသူမှာ ယခုဓာတ်ရထားပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရသည့် သူဖြစ်သည် ။ ရီလေးသည် လိမ့်လျှော့လာသော အဆိုပါ ယောက်ျားပျို ၏ ရင်ခွင်တွင် ဖင်ထိုင်လျက်လဲရာမှ အားယူ၍ ထလိုက်ကာ ဒေါသထွက်ရမည်အခက်၊ ရယ်ရမည်အခက်နှင့် ရှိနေစဉ် ဒေါသစိတ်က ပိုမိုဝင်ရောက်လာ၏။

"ဟင်... ဒီမှာ လူတွေရှိမှန်းသိရက်နဲ့ အကန်းလိုပဲ"

နှုတ်ခမ်းစူကာ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ အခြားမိန်းမပျိုတို့ လည်း ရီလေးနည်းတူ နှုတ်ခမ်းစူကာ ရန်ထောင် ကာနှင့် ရှိသောအခါ လဲနေသော ယောက်ျားပျိုမှာ ဖင်နှိပ်ခါးနှိပ်နှင့် ဖုတ်ဖက်ခါ၍ ထရင်း . . .

"မတော်လို့ ချော်ကျတာ အသိသားနဲ့ ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကို တမင်တကာ လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ"

အောက်ကလိအာ လေသံခပ်အေးအေးနှင့် ပြောလိုက်လျှင် နှုတ်သီးကောင်းမကလေးတစ်ယောက်ကမူ၊

"ဟင်း မတော်တဆမှန်းသိလို့ သာပေါ့။ နို့မိုရင် အစိမ်းလိုက် ဝါးစားမှာ "

ပြောလိုက်စဉ် တစ်နေရာဆီမှ ဘိန်းစားသံကလေးနှင့် ၊

"တစ်ကိုယ်လုံးတော့ မစားလိုက်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အသည်းယားတတ်ပါတယ်"

ထိုစကားသံပေါ်လာပြန်သောအခါ ရီလေးနှင့် တကွသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ပို၍ ဒေါပွသွားပြန် သည် ။

ရီလေးကား မိမိနှင့် ထိခိုက်မိသူ ယောက်ျားပျိုကို ပိုမိုဒေါပွလျက် ရန်
တွေ့ဦးမည်ဟု လှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါအဆိုပါသူငယ်မှာ ခွေခွေက
လေးလဲနေရာမှ အခြားလူများ လို ကုန်းရုန်း၍ မထနိုင်သေးဘဲ မျက်လုံး
ကလေးကို မှေးမြဲနှေးနေသည် ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ရန်တွေ့ ခံနေရသော
အခြားလူငယ်များမှာ အထိတ်တလန့်နှင့်

"ဟောဗျ၊ ကိုသန့်ဇင် မေ့နေပြီ ထင်ပါရဲ့ "

ဆိုကာ သူငယ်ချင်းကို ဝိုင်းဝန်းပွေ့ထူကြည့်သောအခါ ရီလေးတို့
မိန်းမတစ်သိုက်မှာ အံ့အားသင့်သွား ပြီး သနားရမလို၊ ကူညီပြုစုရမလိုနှ
င့် အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်နေသည် ။

"အို... လုပ်ကြပါဦးဗျ။ ဒီမှာ သေမလား ရှင်မလား... မသိရဘူး"

ပွေ့ထားသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သောအခါ ရီ
လေးမှာ အနီးသို့ ကူညီရန် တိုးလာ မိသည် ။ သို့သော် မေ့နေသူ၏ လက်
တစ်ဖက်သည် ပွေ့ထားသော လူငယ်၏ ခါးကို အချက်ပေးသကဲ့သို့ လ
က်တို့ လျက်ရှိသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သဖြင့်
ပရိယာယ်ဆင်နေကြောင်း သိရသောအခါ ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် ကျိတ်ပြီး လို
က်လျက် ရုတ်တရက်အနီးရှိ ဓာတ်ဘူးကိုယူပြီး အထဲမှ ရေခဲရေများ နှင့်
မျက်နှာကို မွန်းအောင် လောင်းချ လိုက်ကာ "မေ့နေတဲ့ လူဆိုတာ ဟော
ဒီလို ရေနဲ့ လောင်းရတယ်"

ပြောကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာလျှင် မေ့ချင်ဟန်ပြုနေသူ မောင်သန့်
ဇင်မှာ သူငယ်ချင်းများ ၏ ရင်ခွင် ကြား၌ ဂူးဝါးဂူးဝါးဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်
ခဲ့သည် ။

ရီလေးသည် အထက်ပါ ရှေးဟောင်း အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ရုပ်ရှု
ငြိမ်သလို အစအဆုံး ထင်မြင် လာသည် ။

"အင်း.. လက်စသတ်တော့ သူကိုး"

ကျိတ်၍ ပြုံးကာ ပို၍ အော့နှလုံးနာသွားပြန်သည် ။ သို့နှင့် ဓာတ်ရထားကား သွားမြဲသွားလျက်ရှိရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ဈေးချိုနာရီစင်ထောင့်သို့ ရောက်ခဲ့သည် ။

"ဒီမှာ ခင်ဗျာ၊ ငွေစက္ကူ အမ်းရအောင်"

ဆို၍ သန့်ဇင်သည် ရှေ့ကဆင်းသွားသောကြောင့် ရီလေးလည်း ငွေစက္ကူ သံယောဇဉ်ကြောင့် နောက်မှ လိုက်ပါသွားရတော့လေသည် ။

သန့်ဇင်သည် အနီးရှိ ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ရီလေးမှာ ကုန်တိုက်အဝသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်၏။ သန့်ဇင်မှာ ကြော့ကြော့မော့မော့နှင့် ဆိုင်တွင်းသို့လျှောက်ကာ ဝယ်ယူမည့် ပစ္စည်းများကို ကြည့်စပြုစဉ် ကုန်ရောင်းစာရေးသည် အဝတွင် ရပ်နေသော ရီလေးအနီးသို့ လောကွတ်ကျေသော မျက်နှာနှင့် ရောက်လာပြီး

"အထဲကိုကြွပါခင်ဗျာ၊ ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ။ ကြည့်ပါခင်ဗျာ၊ ကုန်အသစ်တွေရောက်နေပါတယ်"

ဆိုသောအခါ ရီလေးမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ရပ်နေရခြင်းထက် ဟန်မပျက် ကုန်ပစ္စည်းများ လျှောက် ကြည့်နေရခြင်းက ကောင်းလိမ့်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးရသည့် အတိုင်း အလှခင်းပြထားသော မိန်းမအသုံးအဆောင်များကို ကြည့်ရှုနေရာ ကုန်အရောင်းစာရေးသည် သန့်ဇင်ကို တစ်လှည့်၊ ရီလေးကိုတစ်လှည့် မဝယ်ချင် ဝယ်ချင် အောင်အသုံးအဆောင်အမျိုးမျိုးတို့ ကို ပြ၍ နေသည် ။

"ဪ.. ယူလေ...၊ လိုချင်တာယူ"

သန့်ဇင်သည် ခပ်တည်တည်လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာ ရီလေးမှာ ပိုင်စိုး

ပိုင်နင်း သားမယားပြော ပြောရပါ မည်လားဟု
တစ်ချက်မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ

"ဘာမှ မယူဘူး၊ ပိုက်ဆံသာ မြန်မြန်လဲပါ"

စိတ်နှင့် မာန်နှင့် ပြောသည်။

သန့်ဇင်သည် ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်လိုက်ကာ လက်တွင်းမှ ကိုင်ထားသော
စပရင်ကို ကုန်ရောင်းစာရေးလက် သို့ ထိုးပေးရင်းပင်၊

"အင်း ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ကိုယ်လိုချင်တာကလေးတွေ ဝယ်လိုက်ပါရ
စေဦး။ ကဲ... ဟောဒါ ထုပ်လိုက်ပါ"

ဆိုရင်း ရီလေးဘက်သို့ လှည့်ပြီး၊

"ဘာမှ မဝယ်တော့ဘူးလား၊ ကြုံကြုံကတဲ အခါ လိုတာကို ယူဦးမှ
ပေါ့"

ပြောပြန်သည် တွင် ကုန်ရောင်းစာရေးကလည်း စပရင်ကို စက္ကူသေ
တ္တာနှင့် ထည့်၍ ထုပ်နေရာမှ လင်မယားဟု အထင်ရှိသည့် အတိုင်း "ဟု
တ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ လာတဲ့ အခါ ဝယ်ပါဦး။ ဟောဒီဇာဘော်လီပုံသစ်
တွေဟာ မနေ့ကမှ ရန်ကုန်တိုက်ကြီးက ပို့လိုက်တာပါ။ ဟောဒီ ပိုးဇာလုံ
ချည်ကလေးဟာလည်း ခင်ဗျားမစွက်နဲ့ သိပ်တော်ပါတယ်"

ပြောလိုက်လျှင် ရီလေးမှာ ရုတ်ခနဲ မျက်နှာတွေ ညိုမည်း၍
ပူထူသွားသည်။ စာရေးအား ပက်ပက် စက်စက်ဆိုရန်လည်း အခက်၊
တစ်ဖက်မှ ပြုံးစိစိနှင့် ကျေနပ်သလိုဖြစ်နေသော သန့်ဇင်၏ မျက်နှာ
ထားကို စိတ်တိုနေသည် က တစ်ဖုံ၊ ထို့ကြောင့် လက်တွင် ကိုင်ထား
သော ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို အပြုံးနှင့် ဖွင့်ချည် ပိတ်ချည် လုပ်နေမိ
လေ၏။ လျှာသွက်သော ကုန်ရောင်းစာရေးမှာ လင်မယားစိတ်ကောက်

လာသည် ဟု ထင်မိ ပြန်သောကြောင့် သန့်ဇင်ကို ပြုံးချိုသောမျက်နှာနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ရီလေး၏ အနီးသို့ ရောက် လာပြီး၊

"ပေါင်ဒါ၊ ရေမွှေး၊ အလှဆီကရင်း အစုံရှိပါတယ်။ လိုတာကို အမိန့်ရှိ ပါခင်ဗျာ။ အစ်ကိုကြီးကဝယ်ပြီး ဒီကအစ်မက ဘာမှ မယူဘူး ဆိုရင် အ တိုင်အဖောက်မညီဘဲ ချွေတာစေးနှဲလွန်းရာကျနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း အစ်မအတွက် နည်းနည်းရောင်းပါရစေ"

ဟု ပြောပြန်၏။ ရီလေးကား ဒေါသဖြစ်နေသလောက် စိတ်ဆိုးရမှာ ရှက်စနိုးဖြစ်ပြီးလျှင် စာရေးအထင် မှားမှုကိုလည်း မဖြေရှင်းဘဲ မနေ သာအောင် ရှိနေရာမှ အနားက

"ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုဝယ်ပါလေ၊ ခုလောက်ပြောနေမှ အားနာစရာကြီး၊ ကဲကဲ... ယူလိုက်.."

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သော သန့်ဇင်၏ စကားကို နားကြား ပြင်းကတ်သည် ထက် ကတ်လာ ကာ မိမိနှင့် သန့်ဇင် ဘာမျှမဆိုင်၊ တစ်ခြားစီ လာမှန်းသိလေအောင် ဇာဘော်လီတစ်ထည်၊ ရေမွှေးတစ်ပု လင်း၊ ပေါင်ဒါတစ်ဘူး၊ ကရင်းတစ်ဘူး.. စသည် ဖြင့် နီးရာမိန်းမ အသုံး အဆောင်များကို စာရေးလက်သို့ ထိုးပေးပြီး

"ဒါတွေ ထုပ်လိုက်ပါ"ဟု ဆို၍ မိမိသားရေအိတ်တွင်းမှ ပိုက်ဆံထု တ်ပေးရာ၊

"အို... နေလေ၊ ဒီက တစ်ခါတည်း အမ်းလိုက်တာပေါ့"

ဆိုကာ စာရေးလက်သို့ သွက်လက်စွာ ငွေထိုးပေးလိုက်သော သန့်ဇင်၏ လျင်မြန်မှုကြောင့် ရီလေးမှာ အငေးသား ကြောင်နေရပြန်သည် ။

ထို့နောက် မျက်နှာလိုအားရ များ လှသော ကုန်ရောင်းစာရေးလည်း

အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ဘောက်ချာ တစ်စောင်တည်း ရေး၍ သန့်ဇင်၏ လက်သို့ အမ်းငွေနှင့် တကွ ရိုသေစွာ ပေးအပ်လာပြန်လျှင် သန့်ဇင်မှာ ပြုံးနိုင်သလောက် ရီလေးသည် ရှက်ကြောက်ဒေါပွဖြစ်ကာ၊

"အို... အထုပ်တစ်ခုက ဒီကဟာပဲ၊ ဒီကိုပေးမှ ပေါ့"

ဆိုလိုက်သည် တွင် အလိုက်သိလွန်းသည့် စာရေးကိုပျာယာကာ၊

"ဪ... ဪ... မသိလို့ ပါခင်ဗျာ"

ဆိုကာ စက္ကူသေတ္တာ အထုပ်နှစ်ထုပ်အနက်မှ တစ်ထုပ်ကို ရီလေးဆီသို့ ကပျာကယာ လှမ်းပေးလိုက် သည် တွင် ရီလေးသည် အထုပ်ကို ယူကာ သန့်ဇင်နှင့် တခြားစီဖြစ်အောင် ရှေ့မှ အလျင်အမြန် ထွက်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကုန်တိုက်လှေကားအလယ်ထစ်သို့ ခြေနင်းမိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊

"နေဦးလေ နေဦး၊ ဒီမှာ ငွေ"

ဆိုဆိုပြောပြောနှင့် ငါးကျပ်တန်စက္ကူကို လှမ်းပေးရင်း... အနီးသို့ ရောက်ခဲ့သော သန့်ဇင်ကို တွေ့မြင် ရ၏။

"ဟင့်အင်း... နေပေစေ၊ ဒီက ဝယ်ထားတာ ၄ ကျပ် ၁၅ ပဲ။ ဓာတ်ရထားခက တစ်ပဲ၊ ငါးကျပ်စေ့ရော ပေါ့ "

ခပ်ချဉ်ချဉ်မျက်နှာနှင့် ပြောပစ်ခဲ့ပြီး နီးရာမြင်းရထားတစ်စီးကို တက်စီးလျက် ဈေးချိုအလယ်ပေါက်သို့ ရှေးရှုထွက်ခဲ့သောအခါ သန့်ဇင်မှ အုတ်လှေကားပေါ်တွင် ယောင်ချာချာကျန်ရစ်ပြီး ကုန်တိုက်အတွင်းမှ စာရေး ကလည်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

"ဒီလင်မယားဟာ သွားရင်း လာရင်း ဘုကျနေတာပဲ"

တွေးမိနေရာမှ စိတ်ဒွိဟဖြစ် လာပြီး မိမိအထင်မှား၍
လောကွတ်များ မိသည် ကို ရှက်ကြောက်အားနာ ကြီးဖြစ်၍ နေမိလေ
တော့သတည်း။

အခန်း ၂

အချိန်ကား သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်ကြီး နီးပြီဖြစ်၍ မန္တလေးရွှေမြို့ တော်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ပွဲလမ်းသဘင် ခြံမြဲခြံအုန်းအုန်းနှင့် အလွန်ပျော် ရွှင်ကြည်လင်ဖွယ် ကောင်းတော့မည် ဖြစ်လေသည်။ ။ ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ် ရွယ်သူ တို့ မှာ အယုတ်အလတ် ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး တတ်အားသမျှ အဝတ်ကောင်းများ ဝတ်ကာ ဤမှ ထိုမှ ဘုရားပွဲ၊ ဆွမ်းတော်ကြီးကပ်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲများကို သွားလာကူးသန်းလျက် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းမှာ လည်း ဆီမီး ရောင်များ တထိန်ထိန်လင်းနေတော့မည်။ မြို့ပြလမ်းတိုင်း မှာ လည်း တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် ကူးသန်း၍ မီးထွန်းပွဲ လျှောက်ကြည့် သူများ ခြေချင်းလိမ်မျှ စည်ကားအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေပြီး ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားပွဲကိုလည်း အားခဲ ထားသူတွေ အများ အပြားကြောင့် တစ်မြို့လုံး ၌ ကြိုတင်လှုပ်ရှား၍ နေတော့သတည်း။

နယူးစီဘီလိုင်းရပ်ရှိ သေသပ်ခုံညားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်မှာ ခြံ တံခါးဝတွင် ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြေးပြားကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် အမျိုးသားဘဏ်မှ မန်နေဂျာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်၏ အိမ်ကြီး ဖြစ်ကြောင်းသိနိုင်သည် ။ ဦးထွန်းမောင်မှာ သိက္ခာသမာဓိ တည်ကြည်စွာဖြင့် ရိုးသားကျစ်လျစ်သော လူကောင်း ကြီးတစ်ဦးဟု အ ထူးကျော်ကြားထင်ရှားလျက် လက်အောက်ငယ်သားများ အပေါ်တွင် လ ညာတာ သနား တတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးထွန်းမောင်အား မ

ည်သူမျှ မခင်မင်၊ မကြည်ညိုသူမရှိ၊ ယုတ်စွအဆုံး လမ်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားကစားနေသော ကလေးသူငယ်များ သည် ပင် မိမိတို့ အား ယုယကြင်နာစွာ မကြာခဏ မုန့်ဖိုးပေး နေကျဖြစ်သော ဦးထွန်းမောင်အား ဘာကြီး၊ ဘာကြီးနှင့် အခင်ကြီးခင်မင်လျက် ရှိကြသည်။ ။

ထိုထက်ပင် အများ တကာ၏ ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်ရာဖြစ်သော ဦးထွန်းမောင်၏ အကြောင်းတစ်ခုမှာ ဦးထွန်းမောင်သည် မိမိ၏ ဇနီး သေဆုံးပြီးနောက် ချစ်စွာသော သားကလေးနှင့် သမီးကလေးတစ်ယောက်အား မှန်ကဲ့သို့ အရိပ်ကြည့်ကာ မိခင်နှင့် မခြား ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လျက် နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုနေ့အဖို့မှာ နေ့အားဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အပျိုဖြန်းအရွယ် သမီးငယ်ကလေးအနွဲ့ လာပေးသော လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို စားသောက်နေရင်းမှ

"ငါ့သမီးကော ဈေးမသွားဘူးလား"

"ကိုကိုက သူပြန်လာမှ သွားတဲ့ ဖေဖေရဲ့ ။ သူအခု ပြန်လာလုပါပြီ။ ဖေဖေသားကြီးက သီတင်းကျွတ်ပွဲ တော်အတွက် မင်းတို့ မောင်နှမသုံးဖို့ ဆိုပြီး ဖေဖေ မနက်တုန်းက ငွေငါးဆယ်စီလည်း ပေးလိုက်ရော ကိုကိုလည်း ရေမိုးချိုးပြီး ထွက်တာပဲ"

"ဪ... ဒါဖြင့် သားကြီးက သမီးလေးထက် အရင်ဦးအောင် ထွက်တာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကိုကို အနွဲ့ လည်း ဈေးသွားမယ်ဆိုတော့ ကိုကို ၁၂ နာရီမထိုးခင်ပြန်ခဲ့မယ်၊ ညီမလေး ဖေဖေအနားမှာ နေရစ်ပါလို့ မှာသွားတယ် ဖေဖေရဲ့ "

ဦးထွန်းမောင်က မိမိ၏ သားသမီးများကို ချစ်သလို သားသမီးများကလည်း မိမိအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာ စွာ ရှိရာသည် ကို တဖြူဖြူ တွေး၍

ကျေနပ်ကာ

"ငါ့သမီး ဈေးသွားရင် အဖော်ခေါ်သွားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ အရှေ့ဘက်အိမ်က ရင်ရင်တို့ ညီအစ်မနဲ့ သွားမယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။ ဒါထက် ဖေဖေရယ်၊ ရင်ရင်တို့ သနားပါတယ်။ သူတို့ ဖေဖေက လခနည်းနည်းလေးရလို့ အခု သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်မှာ အဝတ်အစား ဝယ်မပေးနိုင်ရှာဘူးတဲ့ ဖေဖေရဲ့ ။ အနွဲ့ကို ဖေဖေက ငွေပေးတယ်ဆိုတော့ သူတို့ ပိုပြီး ဝမ်းနည်း သွားတာပဲ"

"ဪ... သနားပါတယ် သမီးရယ်၊ ဈေးသွားခါနီးတော့ သူတို့ ညီအစ်မ ဖေဖေဆီခေါ်ခဲ့ပါ။ ဈေးသုံးဖို့ ပေးလိုက်မယ်"

"အို... ဒီလိုဆို ရင်ရင်တို့ သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာ ပဲ။ လုံချည်အင်္ကျီ အသစ်တွေ ဝယ်ရအောင် များများ ပေး လိုက်ပါနော်"

"အေးပါ သမီးရယ်၊ ခများများ လည်း ငါ့သမီးနဲ့ အဖော်ရရှာတာပဲ။ ဝယ်လောက်အောင်ပေးတာပေါ့"

အနွဲ့ သည် မိမိ၏ ဖခင်ကြီးသဘောကောင်းမှု၊ သားသမီးချင်း စာနာမှုများကို ကျေနပ်လျက် ရင်ရင်တို့ အတွက်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိသည် ။ ထိုခဏ၌ လှေကားဆီမှ ခြေသံကြား၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အထုပ်တစ်ခု ချိုင်းညှပ်၍ ဝင်လာသော မောင်သန့်ဇင်ကို တွေ့ရ၍

"ဟော... ကိုကိုပြန် လာပြီ ဖေဖေ"

"ဪ.. ငါ့ သားက အရင်ဦးသွားသကိုး။ ပြစမ်းပါဦးကွာ၊ တာတွေများ ဝယ်ခဲ့သလဲ"

ဦးထွန်းမောင်က ချစ်စနိုးဟန်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သည် ။ သန့်ဇင်သည် ဖခင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာသည် ။

"ကျွန်တော် ဖေဖေသုံးဖို့ ပေးတဲ့ ငွေကို အကျိုးမရှိ အဖတ်မတင်တဲ့ နေရာမှာ မသုံးဘူး ဖေဖေရဲ့ ။ ကျွန်တော်လည်း ကာယဗလနဲ့ ယောက်ျားပီသအောင် ပျောက်ပျက်တဲ့ ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်တဲ့ အားစမ်းတဲ့ စပရင်တစ်ခုဝယ်လာတယ် ဖေဖေရဲ့ "

"အေး.. တော်သကဲ့၊ ဒါမှ ငါ့သား။ ပြစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို အမျိုးအစား ထဲကလဲ"

"အကောင်းစားပဲ ဖေဖေရဲ့ "

ဆိုဆိုပြောပြော စည်းထားသောကြိုးနှင့် အပေါ်စက္ကူကို ဖြေလျက် အတွင်းမှ စက္ကူသေတ္တာကို ဖခင်ကြီး ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည် ။ ဦးထွန်းမောင်သည် သေတ္တာတွင်းသို့ နှိုက်ယူလိုက်ရာ အားစမ်းသော စပရင်ကား ပါမလာ။ ဇာဘော်လီ၊ အလှရည်၊ ပေါင်ဒါဘူးများ သာပါလာသည် ။

"ဟင်"

ဦးထွန်းမောင်သည် အံ့သြခြင်းဖြင့် ပါလာသော ဇာဘော်လီကို ဖြန့်ကြည့်နေမိသည် ။ သန့်ဇင်လည်း

"ဟင်..."

ဆိုမိပြန်၏။ ရီလေးနှင့် အထုပ်ချင်းမှားလာသည် ကို တွေးမိ၍ ဖခင်ကြီးအတွေးနက်တော့မည်ကို ရှက် ကြောက်ခြင်းဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေမိသည် ။ အနီးရှိအနွဲ့မူကား ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ကျိတ်၍ ရယ်နေ သည် ။ ဦးထွန်းမောင်ပင်လျှင် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ပြီးယောင်ယောင်ပြုကာ၊

"ဟဲ့.. ငါ့သားရဲ့ ၊ အားစမ်းတဲ့ စပရင်က ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဇာဘော်

လီနဲ့ ပေါင်ဒါဘူးတွေ ဖြစ်လာရ သလဲ။ မင်းတို့ လူငယ်တွေဟာ တယ်လည်း ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့နိုင်ကြပါကလား၊ ဟား ဟား။"

ဆိုကာ ပစ္စည်းနှင့် အတူ စက္ကူသေတ္တာကို ပြန်ပေးသောအခါ သန့်ဇင်လည်း ပူထူရှက်အမ်းသော မျက်နှာ ကြီးနှင့် လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင်

"မရှုပ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဆိုင်မှာ ဝယ်သူတွေများ နေတုန်းမို့ အရောင်းစာရေးက အထုပ်ချင်းမှားပေးမိတာ ဖြစ်မှာ ပဲ။ ဒီစာရေးတော့ နက်ဖြန်မှ သိကြရောပေါ့။"

အရှက်ပြေပြောကာ မိမိအခန်းသို့ လျှောက်ခဲ့သည် ။ ဤတွင် လည်း သန့်ဇင်မှာ မိမိနှင့် မိန်းမပျိုကို ဘုကျသည် ထက် ကျရန်ဖန်တီးလိုက်သည့် ဇာတ်လမ်းကို အခန်းထဲတွင် ကျိတ်၍ ရယ်မောနေမိတော့သည် ။

အခန်း ၃

ရီလေးမှာ မိခင်မရှိရှာ၊ မိထွေးနှင့် နေရသူကလေး ဖြစ်၏။ ဖခင်ကြီး မှာ ဥစ္စာပစ္စည်းခိုင်လုံသည့် လွှစက်ပိုင် သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း လွှစက်ပိုင် ဦးရွှေဘော်မှာ လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ်ခန့်ကစပြီး လေငန်းရောဂါကြောင့် ခြေတစ်ဖက် သေနေရှာသဖြင့် လမ်းသွားလျှင် ချိုင်းထောက်ကာ သွားရရှာသည် ။ သမီး ကလေးကို များစွာချစ်ခင်အရေးပေးသလောက် နောက်မယား ဒေါ်မိကိုလည်း အရေးတယူ ချစ်ကြည်ဖြူသော လူအေးသဘောကောင်းကြီး ဖြစ်သည် ။

ဒေါ်မိမှာ ရီလေးကို မိထွေးပီပီ စီး၍ ရလျှင် စီးထားချင်သော်လည်း ၊ ဦးရွှေဘော်၏ တရားသဖြင့် မျှမျှ တတ အရေးယူထားခြင်းတို့ ကြောင့် မိထွေးညဉ်ကို အမြစ်မပြတ်၊ မျိုးစေ့ မတိမ်ရုံ နှလုံးအိမ်ထဲတွင် သိုသိပ် သိမ်းဆည်းထားရစေကာမူ အပြင်ပန်းမှာ မူကား ရီလေးကို သမီးအရင်းကလေးနှင့် မခြား ကောင်းစေချင်သော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတို့နှင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေတတ်သည် ။

ထိုနေ့အဖို့ မှာ ဦးရွှေဘော်သည် သမီးလေးအား သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်အတွက် အများ နည်းတူ ဈေးသုံး မုန့်ဖိုးများ ထုတ်ပေးသဖြင့် ရီလေးမှာ ဈေးသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ အခါတိုင်း ရီလေးဈေးသွားလျှင် မိထွေး တော် ဒေါ်မိ အမြဲမကွာ နောက်တော်က ပါမြဲဖြစ်သော်လည်း ယနေ့အဖို့ မှာ ဒေါ်မိသည် မိမိနှင့် ဆွေရိပ်မကင်း၊ မျိုးရိပ်မကင်းတော်သည့်

ရှမ်းပွဲစားလက်ဖက်ပွဲစားကြီး ဦးခဏါ သား မောင်မြဟန်ထံသို့ ရီလေးနှင့် ဆက်သွယ် ပေးရန် အတွင်းကျိတ်အကြံနှင့် ဒလန်လုပ်ရန် ထွက်သွား နှင့် သောကြောင့် ရီလေးတစ်ဦးတည်းသာ ဈေးသို့ လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

။

ဦးရွှေဘော်သည် တိုက်ပြတင်းပေါက်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီး တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ သမီးနှင့် ဇနီး ကို မျှော်နေရှာသည်။ ။ ထိုခဏမှာ ပင် ရီလေးပြန်ရောက်လာသည်။ ။

"ဟင်... ဖေဖေ၊ ဒေါ်မိ ပြန်မလာသေးဘူးလား"

"မလာသေးပါဘူး သမီးရယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့သမီးဘာဝယ်လာခဲ့သလဲ"

"ပိုက်ဆံကရှားလို့ အရမ်းမဖြုန်းချင်တာနဲ့ သိပ်မဝယ်ခဲ့တော့ပါဘူး ဖေဖေရယ်။ အင်္ကျီကလေး တစ်ထည်နဲ့ ရေမွှေးဘူး၊ ပေါင်ဒါဘူးပဲ ဝယ်ခဲ့ တယ်။ ဒီမှာ ဖေဖေရဲ့ "

ဆိုကာ အထုပ်ကိုပြ၍ ဦးရွှေဘော်လည်း အပျင်းပြေကြည့်ရှုသည့် သဘောနှင့် အထုပ်ကိုဖြေ၍ ကြည့် လိုက်ရာ ပေါင်ဒါဘူးနှင့် အင်္ကျီများကို မတွေ့ရ၊ မြွေဟောက်ပမာ အခွေလိပ်မှ ဆန့်လာသော အားစမ်းသည့် စပရင်ကြီးဖြစ်သည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဟား.. ဟား.. ဟား... ဘယ်မလဲကွဲ့ သမီးရဲ့ အင်္ကျီ...၊ ဒီမှာ စပရင်ကြီးပါကလား။ ဟား ဟား... ဘယ်သူနဲ့ အထုပ်ချင်း မှားလာပါလိမ့်"

အားရပါးရပြောပြီး အထုပ်ထဲမှ စပရင်ကြီးကို နှိုက်ယူမြှောက်ပြနေသောကြောင့် ရီလေးမှာ ရုတ်တရက် ရှက်သွားမိရာမှ ဖခင်ကြီးနှင့် အတူ ရောနှောရယ်မောလိုက်ရပြီး၊ အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်လာသော ပစ္စ

ည်းကို အခြားလူတွေမမြင်မီ သိမ်းဆည်းထားလိုက်မှ ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ကူးပေါ်ကာ၊

"အို... ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ဘယ်ကအထုပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှားလာပါလိမ့်။ နက်ဖြန်မှ ပြန်လဲရတော့မှာ ပဲ"

ဆိုကာ မူလစက္ကူသေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်ဖုံးဖိထားလိုက်ရ၏။ သို့နှင့်လည်း မကြာခဏဘုကျကျ တွေ့ရသော ဖိုးသန့်ဇင်အား သာလျှင် မစူးမရဲမကျေမနပ်ကြီး ဖြစ်နေမိ၏။ သို့ရာတွင် အနီးရှိ မိမိ၏ ဖခင်ကြီး မရိပ်မိ စေရန် ဒေါမနဿစေတသိက်များကို သောမနဿစေတသိက်တို့ နှင့် ချေကြိတ်နှိပ်နင်းလျက် ပြုံးချိုသောမျက်နှာ နှင့် ဖခင်ကြီးအနီးတိုးကာ

"ဒါနဲ့ ဖေဖေ ဟောလ်လစ်သောက်ပြီးပလား၊ မသောက်ရသေးရင် ရီလေးက ဖျော်လိုက်မယ်"

စကားပြောင်းလိုက်၏။

"မယ်မိလည်း ပြန်မရောက်သေးတာနဲ့ ခုနကပဲ ဖျော်ခိုင်းပြီး သောက်လိုက်ပြီ သမီးရဲ့ "

"ဒေါ်ဒေါ်မိက ဘယ်သွားတာလဲ ဖေဖေရဲ့ ။ အစောကြီးသွားတာ ခုတောင် မလာသေးဘူး"

"မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကို ဖေဖေအတွက် ဆီမီးသက်စေ့ပူဇော်ရအောင် သွားတယ်သမီးရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ အပြန်လမ်းကြိုလို့ ရှမ်းပွဲက မောင်မြဟန်တို့ တိုက်ကိုဝင်နေတယ်ထင်ပါရဲ့ "

‘ဟုတ်မှာ ပဲ ဖေဖေ။ ဒေါ်ဒေါ်မိဟာ ကိုမြဟန်တို့ တိုက်ကို ဝင်မိရင် တော်တော်နဲ့ မပြန်ဘူး။ မကြာမကြာ သွားလိုက်ရတာ ရေထွက်တော့မယ်"

"မြဟန်နဲ့ လည်း နည်းနည်းအမျိုးတော်နေ၊ သူ့ခမ္ဘာလည်း အဖေ မရှိကတည်းက ဒီအလုပ်ကြီးနဲ့ လူပျို လူရွယ်တစ်ယောက်တည်း နေရတော့ လူပေါင်းမှားပြီး ပျက်စီးသွားမှာ စိုးလို့ ခဏခဏသွားကြည့်ရသတဲ့ သမီး ရဲ့ "

"ယောက်ျားကလေးပဲ ဖေဖေရယ်၊ ဒါလောက် ပူစရာမရှိပါဘူး"

"ယောက်ျားလေးပေတဲ့ အတဲ့ လူ၊ ရိုးတဲ့ လူဆိုတာ အပေါင်းအသင်း မှားမိရင် ပြီးပါရော"

"အို... ဖေဖေကလည်း ကိုမြဟန်ကိုများ အရိုးအအကလေး ထင်နေသလား၊ သူ့မျက်နှာကို သေသေ ချာချာ ကြည့်မိရဲ့ လား ဖေဖေရဲ့ ၊ တစ်ချက်တစ်ချက် အကြောဆွဲဆွဲပြီး မျက်စိလေး ပေကလတ် ပေကလတ် ဖြစ်သွားတာ"

"ဒါက ငယ်ငယ်က သူငယ်နာအကြောဆွဲတာ ထင်ပါရဲ့ .. သမီးရယ်"

"အို ဖေဖေကလည်း နော်၊ ပြောရတော့ မကောင်းဘူး၊ ဒါလောက်မှ မရိပ်မိဘူးလား"

"မယ်မိကတော့ သူတူတော်မောင် တယ်သဘောကောင်းတယ်၊ ရိုးတယ်လို့ အမြဲပြောတယ်။ ခုတော့ လူကြီးမိဘလည်း မရှိ၊ ဒီအလုပ်အကိုင်ကြီးနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း ဦးစီးနေရရှာတယ် ဆိုတော့ တော်လို့ လည်း ဦးစီးနေနိုင်တာ ထင်ပါရဲ့ ၊ သမီးရယ်"

"အမယ် ဖေဖေကလည်း ဒေါ်ဒေါ်မိ အဆွယ်ကောင်းတာနဲ့ ကိုမြဟန်ကို အတော်အထင်ကြီးနေပြီ ထင်တယ်"

"ဟဲ... ဟဲ... ဖေဖေကတော့ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး... သမီးရယ်၊

အလိုက်အထိုက်ပေါ့။ သမီးက လည်း လူကြီးလူကောင်း သားသမီးပီပီ သူတို့ လာလည်တဲ့ အခါ အလိုက်အထိုက်ကြည့်နေပေါ့ကွယ်၊ ဘာမှ ကိုယ် ဆိုးမဖြစ်ပါစေနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့။ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါ်ဒေါ်မိ ပြန် လာပြီ၊ ကိုမြဟန် ကားနဲ့ လိုက်ပို့တယ်"

ထိုခဏတွင် ဒေါ်မိနှင့် မောင်မြဟန်တို့ ဦးရွှေဘော်အနီးသို့ ရောက်လာကြသည် ။ မောင်မြဟန်ကား လောကွတ်တွေ အဝေသားနှင့် "ဦး... ဒီနေ့ နေထိုင်ကောင်းပါရဲ့ လား ခင်ဗျား။ ဒေါ်ဒေါ်မိကို ပို့ရင်းနဲ့ အဆင်သင့် ပါပဲ၊ ရန်ကုန်က သစ်သီးတွေရောက်လာလို့ ဦးသုံးဆောင်ရအောင် ယူလာခဲ့ပါတယ်..။ ဟောဒီပန်းကလေးတွေက တော့ မရီလေး ပန်ဖို့ "

စကားမဆုံးမီ ရီလေးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ကာ အရောဝင်လိုသည့် မျက်နှာနှင့် "ရီလေးရေ၊ ဟောဒီမှာ ကိုကိုတမင်မှာ လိုက်တဲ့ ကတ္တီပါပန်းတွေ သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်အမီ ရောက်လာတယ်။ လာကြည့်ပါဦး"

လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ရီလေးသည် ဒီယုန်မြင်၍ ဒီခြုံထွင်နေကြသော ဒေါ်မိနှင့် မြဟန်တို့ ၏ အကြံကို ရိပ်မိနေသည့် အားလျော်စွာ "မလိုချင်ပါဘူး" ဟု တူးတူးခါးခါး ပြောလိုက်ချင်ပါသော်လည်း ဖခင်ကြီးမျက်နှာ ထောက်ထား၍ မိသားဖသား မပီသော အသုံးအနှုန်း အပြုအမူများကို မပြုလိုတော့ဘဲ "ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင် ပါတယ်" ဟု ဆိုကာ မြဟန်ပေးသော ကတ္တီပါပန်းကလေးများကို လက်ခံထားလိုက်ရပြီးလျှင် မြဟန် မပြန် မချင်းလည်း ဖခင်နှင့် မိထွေးတို့ အလိုသို့ လိုက်ကာ ဧည့်ဝတ်ကျေသော အိမ်ရှင်အဖြစ်နှင့် အောင့်အောင့် အင်းအင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ကာ ရောနှောဧည့်ခံနေရသည် ။

"ဘယ့်နှယ့်တုံး ဦးရွှေဘော်ရဲ့ ၊ ကျွန်မကတော့ ရီလေးကို ကိုယ်က

မွေးထုတ်ရသလို သဘောထားပြီး ပြောတာပါ။ မြဟန်လို ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးနဲ့ စီးပွားဖြစ်နေတဲ့ လူပျိုချောကလေး တစ်ယောက် သူတစ်စိမ်းလက်ကို မရောက်စေချင်ဘူးရှင်၊ ဖိတ်ချင်းဖိတ်ရင် ကိုယ့်အိတ်ထဲသာ ဖိတ်ချင်တာပဲ သူ့ခမျာကလည်း ရီလေးအပေါ် အင်မတန်မေတ္တာထားနေရှာတယ်။ ကျွန်မကိုတော့ ဆွေမျိုး နည်းနည်းတော်ထားတဲ့ အတွက် မရှက်မကြောက်ဆိုသလို တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်း နားပူနေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ကလည်း လသာခိုက် မိုင်းငင်လိုက်ရင် မတော်ပေဘူးလား ကိုရွှေဘော်ရဲ့ ။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင့်ကို နားသွင်းရ တာလည်း များ လှပြီ" ဟု အိပ်ရာထဲတွင် အချွဲအဟဲနှင့် ဒေါ်မိက ဆွယ်တိုင်းပင်

"ဪ.. သားရေးသမီးရေးကိစ္စဟာ မမိ သဘောအတိုင်းပါပဲလို့ ပြောဖူးပြီကော၊ ကျုပ်ကလည်း မမိကို ယုံကြည်ပါတယ်။ မောင်မြဟန်လည်း တော်တဲ့ သူငယ်လေးပါပဲ။ သမီးကလေးကျေနပ်မယ်ဆိုရင် နေ့ညမဆိုင်း ပေးစားလိုက်တာပေါ့ကွဲ့။"

"ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သားသမီးပဲရှင်။ မိဘက ကောင်းစေချင်လို့ စီမံရင် ခံရမှာ ပေါ့"

"ဒါလည်း ဟုတ်ပါရဲ့ ။ နို့ပေတဲ့ ကျုပ်တို့ က စီမံရုံသာ စီမံရမှာ ၊ တစ်သက်လုံး သင့်တင့်မျှမျှ ချစ်ချစ် ခင်ခင် ရှိကြဖို့ က သူတို့ ရဲ့ တာဝန်ကွဲ့။ သူတို့ ချင်းလည်း မေတ္တာရှိကြမယ်။ ကျုပ်တို့ ကလည်း စီစဉ်ပြီး နေရာချထားလိုက်ကြမယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန်နဲ့ ဘုရားပေါ့ကွယ်"

"သူက မယူချင်ပါဘူး ငြင်းမယ်တဲ့ ၊ ဒီတော့ မြဟန်လို လူကောင်းတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်ခံရမလား ကိုရွှေဘော်"

"ဒါတော့ သမီးလေးကလည်း ဒါလောက်မမိုက်ပါဘူးကွယ်.....။"

လူကြီးတွေက တော်တယ်ဆိုရင် ချက်ချင်း မေတ္တာမရှိဘူးထားဦး၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ လူချင်းနီးစပ်ချစ်ခင်သွားစရာ ရှိပါတယ်။ မောင်မြဟန်လည်း ဆွေမျိုးသားချင်းလို ဝင်ထွက်သွားလာပေစေပေါ့ "

အထက်ပါ လင်မယားနှစ်ယောက် နှစ်ကိုယ်ကြား နှစ်နားတိုင်ပင်သော စကားများကို ရီလေး အလုံးစုံ ကြားရပြီး ဖြစ်၏။

"အင်း... သူနန့်ကြောဆွဲကောင်ကို ဆွယ်လိုက်ရတာ၊ တယ် ယူလိုက်ရ ဟင်း"

တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ကာ ကြိမ်းဝါးထားသည့် အတိုင်း.. မကြာမီ နေ့ရက်အတွင်းမှာ ပင် ဦးရွှေဘော်နှင့် ဒေါ်မိကိုယ်တိုင် မျက်နှာစုံညီ သမီးကို နားချကြသောအခါ ရီလေးမှာ အလိမ္မာသဘောနှင့် မိဘများ စီစဉ်သည် ကို လိုက်နာနားထောင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိမှာ အသက်အရွယ်လည်း များစွာမကြီးသေး၍ ကျောင်း ထွက်ပြီးလျှင် မိဘများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေလိုသေးကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခဝန်များကို နောင်အသက် ထက်ဆုံး ထမ်းဆောင်သွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် မိဘများ နှင့် အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေရခိုက်တွင် အားရအောင် နေ လိုက်ချင်ပါသေးကြောင်းနှင့် ခွင့်တောင်းသောကြောင့် ရီလေး၏ စကားမှာ မိဘ၏ အစီအစဉ်ကို ငြင်းဆန်ခြင်း မဟုတ်၊ တရားသဖြင့် ခွင့်တောင်းခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဦးရွှေဘော်မှာ ကျေနပ်စွာ ခွင့်ပြုလိုက်ရသည် ။ သို့ရာတွင် မြဟန်၏ အတွင်းကျိတ် ဒလန်သဖွယ်ဖြစ်နေသော ဒေါ်မိမှာ အလိမ္မာစကားနှင့် တစ်ထစ်ကျော် အကြံပိုင် သွားသော ရီလေးအား မခံချိမခံသာ ရှိစေကာမူ မျက်နှာလေးအပြုံးမပျက်ဘဲ ချော်လဲရောထိုင်လိုက်ရသည် ။

သို့သော် မြဟန်နှင့် ရီလေး တဖြည်းဖြည်းနီးစပ်ရန်ကား အတွင်းကျိတ် ကြံစည်အားကို မလျှော့သူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း အကြောင်းရှာ၍ မြဟ

နံကို အိမ်သို့ မကြာမကြာ ဝင်ထွက်သွားလာနေစေတော့၏။
